

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 59/2017-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 19. januára 2017 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Petrom Vevurkom, Advokátska kancelária, Mieru 312/13, Námestovo, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 14 CoKR 13/2016 z 29. septembra 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako podanú zjavne neoprávnenou osobou.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. decembra 2016 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len

„krajský súd“) sp. zn. 14 CoKR 13/2016 z 29. septembra 2016. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 19. decembra 2016.

Zo sťažnosti a z pripojených listinných dôkazov vyplýva, že na Okresnom súde Žilina (ďalej len „okresný súd“) sa pod sp. zn. 4 K 21/2014 vedie konkurzné konanie proti úpadcovi [REDAKOVANÉ] (ďalej len „úpadca“). V tomto konkurznom konaní vymáhala ako veriteľka svoju pohľadávku vo výške 13 049,69 € aj Slovenská sporiteľňa, a. s. (ďalej len „žalobkyňa“).

V Obchodnom vestníku č. 137/2015 z 20. júla 2015 bolo uverejnené uznesenie okresného súdu, ktorým povolil vstup sťažovateľa do konania vo veci konkurzu vedeného pod sp. zn. 4 K 21/2014 namiesto žalobkyne, a to v časti pohľadávky v zozname pohľadávok vo výške 13 049,69 €. Ďalším uznesením okresného súdu uverejneným v Obchodnom vestníku č. 159/2015 z 19. augusta 2015 bolo oznámené, že uznesenie o povolení vstupu sťažovateľa do konania nadobudlo právoplatnosť 6. augusta 2015.

[REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaný“), ktorý je ďalším veriteľom, pohľadávku žalobkyne v konkurznom konaní poprel.

Žalobou z 20. marca 2015 sa žalobkyňa domáhala voči žalovanému určenia, že v konkurznom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 4 K 21/2014 je veriteľom pohľadávky vo výške 13 049,69 € voči úpadcovi.

Okresný súd uznesením č. k. 5 Cbi 15/2015-58 zo 7. mája 2015 vyzval žalobkyňu, ako aj žalovaného na zloženie preddavku na trovy konania. Žalovaný v stanovenej lehote preddavok na trovy konania nezložil.

Uznesením okresného súdu č. k. 5 Cbi 15/2015-74 z 18. júna 2015 bolo rozhodnuté, že popretie pohľadávky žalobkyne v celkovej výške 13 049,69 € vykonané žalovaným je právne neúčinné. Okresný súd takto rozhodol v dôsledku skutočnosti, že žalovaný nezložil preddavok na trovy konania.

Ďalším uznesením okresného súdu č. k. 5 Cbi 15/2015-80 z 2. februára 2016 bolo predchádzajúce uznesenie okresného súdu č. k. 5 Cbi 15/2015-74 z 18. júna 2015 zrušené, pretože hoci žalovaný preddavok na trovy konania v stanovenej lehote nezložil, dodatočne tak urobil v lehote na podanie odvolania.

Uznesením krajského súdu sp. zn. 14 CoKR 13/2016 z 29. septembra 2016 na základe odvolania žalobkyne bolo uznesenie okresného súdu č. k. 5 Cbi 15/2015-80 z 2. februára 2016 potvrdené. Podľa názoru krajského súdu okresný súd správne postupoval, keď zrušil uznesenie, ktorým bolo popretie pohľadávky žalobkyne vyhlásené za právne neúčinné.

Sťažovateľ predovšetkým namieta, že krajský súd pochybil, keď si nevyžiadal od okresného súdu konkurzný spis sp. zn. 4 K 21/2014, z ktorého by zistil, že žalobkyňa už stratila aktívnu legitimáciu a nie je účastníčkou konania, a to od momentu právoplatnosti uznesenia, ktorým namiesto žalobkyne vstúpil ako veriteľ do konkurzného konania sťažovateľ (6. augusta 2015). Od tohto momentu totiž môže práva spojené s nadobudnutou pohľadávkou v konkurznom konaní vykonávať nadobúdateľ. Znamená to zároveň, že všeobecné súdy konali s nesprávnym účastníkom konania.

Ďalej je sťažovateľ presvedčený, že došlo k arbitrárnej aplikácii ustanovenia § 32 ods. 11 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze“) tým, že sa nesprávne prihliadlo aj na ustanovenie § 10 ods. 3 zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“).

Odhliadnuc od dosiaľ uvedeného, žalovaný v skutočnosti súdny poplatok neuhradil v odvolacej lehote, ktorej posledným dňom bol 1. september 2015, pretože z uznesenia okresného súdu č. k. 5 Cbi 15/2015-80 z 2. februára 2016 vyplýva, že poplatok bol uhradený až 11. septembra 2015, teda po uplynutí odvolacej lehoty.

Ďalej sťažovateľ podrobne rozviedol, prečo podľa jeho právneho názoru nebolo možné na daný prípad aplikovať ustanovenie § 10 zákona o súdnych poplatkoch.

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„I. Základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR uznesením Krajského súdu v Žiline č.k. 14CoKR/13/2016 zo dňa 29.09.2016 porušené bolo.

II. Uznesenie Krajského súdu v Žiline č.k. 14CoKR/13/2016 zo dňa 29.09.2016 sa zrušuje a vec sa Krajskému súdu Žilina vracia na ďalšie konanie.

III. Krajský súd v Žiline je povinný do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zaplatiť finančné zadostučinenie sťažovateľovi vo výške 300,- eur (slovom tristo eur) na účet právneho zástupcu sťažovateľa.

IV. Krajský súd v Žiline je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania vo výške 363,79 eur do 15 dní od doručenia tohto nálezu na účet jeho právneho zástupcu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd

právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažnosť treba považovať za podanie niekoho zjavne neoprávneného.

Podľa § 92 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku ak po začatí konania nastala právna skutočnosť, s ktorou právne predpisy spájajú prevod alebo prechod práv alebo povinností, o ktorých sa koná, môže navrhovateľ alebo ten, na koho boli tieto práva alebo povinnosti prevedené, alebo na koho prešli, navrhnúť, aby do konania na miesto doterajšieho účastníka vstúpil ten, na koho boli tieto práva alebo povinnosti prevedené alebo na koho prešli.

Podľa § 92 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku súd vyhovie návrhu, ak sa preukáže, že po začatí konania nastala právna skutočnosť uvedená v odseku 2, a ak s tým súhlasí ten, kto má vstúpiť na miesto navrhovateľa; súhlas odporcu alebo toho, kto má vstúpiť na jeho miesto, sa nevyžaduje. Právne účinky spojené s podaním návrhu na začatie konania zostávajú zachované.

Zo skutkového hľadiska treba konštatovať, že v čase popretia pohľadávky žalobkyne zo strany žalovaného a rovnako v čase podania žaloby o určenie, že žalobkyňa je veriteľom pohľadávky vo výške 13 049,69 €, bola vlastníkom pohľadávky a účastníkom konkurzného konania ako veriteľ žalobkyňa, keďže žaloba bola podaná 20. marca 2015. Rovnako je preukázané, že po začatí konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 5 Cbi 15/2015 došlo k tomu, že okresný súd ako konkurzný súd svojím uznesením sp. zn. 4 K 21/2014 povolil vstup sťažovateľa do konkurzného konania namiesto žalobkyne, a to čo sa týka pohľadávok v celkovej výške 13 049,69 €.

Z dosiaľ uvedeného možno vyvodit', že momentom právoplatnosti uznesenia konkurzného súdu (6. augusta 2015) žalobkyňa stratila vecnú aktívnu legitimáciu v zmysle hmotného práva v súvislosti s pohľadávkou prihlásenou do konkurzu, a to vrátane práva

požadovať v súdnom konaní ustálenie, že veriteľom je ona, resp. že popretie pohľadávky zo strany žalovaného je právne neúčinné.

Naproti tomu však týmto momentom nedošlo k zániku procesných práv žalobkyne v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 5 Cbi 15/2015 (tie jej zanikli vrátane hmotných práv iba vo vzťahu ku konkurznému konaniu vedenému pod sp. zn. 4 K 21/2014). Žalobkyňa i naďalej zostala účastníčkou konania na žalujúcej strane. Tento stav by sa totiž mohol zmeniť iba postupom podľa § 92 ods. 2 a 3 Občianskeho súdneho poriadku, k čomu však nedošlo, pretože ani žalobkyňa, ale ani sťažovateľ okresnému súdu nenavrhlí, aby do konania vedeného pod sp. zn. 5 Cbi 15/2015 vstúpil namiesto žalobkyne sťažovateľ ako nový vecne legitimovaný subjekt. Práve preto okresný súd a krajský súd i naďalej konali vo veci so žalobkyňou a sťažovateľ sa účastníkom konania do momentu vydania uznesenia krajského súdu sp. zn. 14 CoKR 13/2016 z 29. septembra 2016 nestal. Všeobecné sudy z vlastnej iniciatívy zmenu účastníka konania na žalujúcej strane vykonať nemohli.

Napokon ústavný súd považuje za potrebné poznamenať, že ani z obsahu sťažnosti, ale ani z pripojených listinných dôkazov nijako nevyplýva, prečo žalobkyňa, ale ani sťažovateľ postup v zmysle § 92 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku nenavrhlí. Všetko nasvedčuje tomu, že zostali pasívni, hoci bolo v ich najvlastnejšom záujme (obzvlášť vypuklým spôsobom v prípade sťažovateľa) riadiť sa princípom *vigilantibus iura scripta sunt*.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. januára 2017